Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

28 май 2013 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис — Замразяване на средства — Член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Иск за обезщетение — Член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд — Недопустимост“

По дело T-187/11

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi,

Tarek Trabelsi,

представлявани първоначално от адв. A. Metzker, впоследствие от адв. A. Tekari,

жалбоподатели,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват първоначално г-н G. Étienne и г-н A. Vitro, впоследствие г-н Étienne, г-н M. Bishop и г-жа M.-M. Joséphidès, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват г-н A. Bordes и г-н M. Konstantinidis, в качеството на представители,

и от

Република Тунис, за която се явява адв. W. Bourdon,

встъпили страни,

* Език на производството: френски.

с предмет, от една страна, искане за отмяна на Решение за изпълнение 2011/79/ОВППС на Съвета от 4 февруари 2011 година за изпълнение на Решение 2011/72/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис (ОВ L 31, стр. 40), и от друга страна, искане за обезщетение,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-жа I. Labucka и г-н D. Gratsias (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 ноември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Вследствие на политическите събития в Тунис през декември 2010 г. и януари 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема на 31 януари 2011 г., по-специално на основание член 29 ДЕС, Решение 2011/72/ОВППС от 31 януари 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис (ОВ L 28, стр. 62).

2 В съображения 1 и 2 от Решение 2011/72 се посочва:

„На 31 януари 2011 г. Съветът потвърди пълната си солидарност и подкрепа за Тунис и народа на Тунис в неговите усилия за установяване на стабилна демокрация, правова държава, демократичен плурализъм и пълно зачитане на правата на човека и основните свободи.

Съветът също реши да приеме ограничителни мерки срещу лицата, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис, които по този начин лишават народа на Тунис от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната“.

3 Съгласно член 1 от Решение 2011/72:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис, и свързани с тях физически или юридически лица и образувания, изброени в приложението.

2. Не се предоставят пряко или непряко никакви финансови средства или икономически ресурси на или в полза на физическите или юридическите лица и образуванията, изброени в приложението.

3. Компетентният орган на държава членка може да разреши отпускането на някои замразени финансови средства или икономически ресурси или предоставянето на някои финансови средства или икономически ресурси при условия, които сметне за подходящи, след като е определил, че тези финансови средства и икономически ресурси са:

а) необходими за задоволяването на основните нужди на лицата, изброени в приложението, и на зависимите от тях членове на семействата им […];

б) предназначени изключително за заплащане на разумни професионални възнаграждения и възстановяване на извършени разходи, свързани с предоставянето на правни услуги;

в) предназначени предимно за плащане на хонорари или такси за услуги за рутинно поддържане и управление на замразени финансови средства или икономически ресурси; или

г) необходими за извънредни разходи […]“.

4 Съгласно член 2, параграф 1 от Решение 2011/72 „[п]о предложение на държава членка или на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност Съветът съставя и изменя списъка в приложението“.

5 Съгласно член 3, параграф 1 от Решение 2011/72 „[в] приложението се съдържат основанията за включването на лицата и образуванията“.

6 Съгласно член 5 от Решение 2011/72:

„Настоящото решение се прилага за срок от 12 месеца. То подлежи на постоянно преразглеждане. Решението се подновява или изменя при необходимост, ако Съветът прецени, че целите му не са били постигнати“.

7 В списъка, приложен към Решение 2011/72, са фигурирали имената само на две физически лица, а именно г-н Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Ali, бивш президент на Република Тунис, и неговата съпруга г-жа Leïla Bent Mohammed Trabelsi.

8 На основание „Решение 2011/72 […], и по-специално [на основание] член 2, параграф 1 от него във връзка с член 31, параграф 2 [ДЕС]“, на 4 февруари 2011 г. Съветът приема Решение за изпълнение 2011/79/ОВППС за изпълнение на Решение 2011/72 (ОВ L 31, стр. 40, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

9 В член 1 от обжалваното решение се посочва, че списъкът към Решение 2011/72 се заменя с нов списък. В последния са изброени 48 физически лица. На четвъртия ред от новия списък, в колоната „Име“ е посочено: „Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI“. В колоната „Идентификационни данни“ е уточнено: „Тунизиец, роден в Sabha, Либия, на 7 януари 1980 г., син на Yamina SOUIEI, управител на дружество, женен за Inès LEJRI, живеещ на адрес Résidence de l'étoile du nord – suite B– 7ème étage – appt. No25 – Centre urbain du nord – Cité El Khadra – Tunis, л.к. № 04524472“. Накрая, в колоната „Основания“ е посочено: „Спрямо лицето се провежда съдебно разследване от властите в Тунис във връзка с присвояване на недвижимо и движимо имущество, откриване на банкови сметки и притежаване на активи в няколко страни, като част от действия за изпиране на пари“.

10 Съгласно член 2 от обжалваното решение то влиза в сила в деня на приемането му.

11 На основание на член 215, параграф 2 ДФЕС и Решение 2011/72, на 4 февруари 2011 г., т.е. в деня на приемане на обжалваното решение, Съветът приема Регламент (ЕС) № 101/2011 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед

на положението в Тунис (ОВ L 31, стр. 1). Съгласно съображение 2 от този регламент той е приет, тъй като установените с Решение 2011/72 мерки „попадат в обхвата на [ДФЕС, поради което] за тяхното прилагане е необходим нормативен акт на равнище на Съюза“.

12 Член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 101/2011 възпроизвежда по същество разпоредбите на член 1, параграфи 1 и 2 от Решение 2011/72. Освен това посоченият регламент съдържа „приложение I“, чийто текст е еднакъв с този на приложението към Решение 2011/72, изменено с обжалваното решение.

13 На 7 февруари 2011 г. до г-н Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi е изпратено писмо, с което е трябвало да бъде уведомен, първо — че по силата на обжалваното решение спрямо него са взети ограничителни мерки, второ — че има възможността да подаде пред компетентните органи на съответната държава членка заявление, за да получи разрешение за използване на замразените средства за основни нужди или конкретни плащания, трето — че има възможност да подаде до Съвета молба за преразглеждане на мерките спрямо него и четвърто — че може да оспори обжалваното решение пред Общия съд. Видно от доказателствата по делото пред Общия съд, това писмо е било върнато на Съвета, без да бъде връчено на адресата му.

14 С Решение 2012/50/ОВППС на Съвета от 27 януари 2012 година за изменение на Решение 2011/72 (ОВ L 27, стр. 11), от една страна, и с Решение 2013/72/ОВППС на Съвета от 31 януари 2013 година за изменение на Решение 2011/72 (ОВ L 32, стр. 20), от друга, прилагането на ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/72, изменено с обжалваното решение, се удължава съответно до 31 януари 2013 г. и до 31 януари 2014 г.

Производство и искания на страните

15 На 30 март 2011 г. в секретариата на Общия съд постъпва жалба от г-н Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, неговата съпруга г-жа Ines Lejri и трите им непълнолетни деца Moncef, Selima и Tarek (наричани по-нататък съответно „първият, вторият, третият, четвъртият и петият жалбоподател“). Те молят Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да „заличи“ от посоченото решение, от една страна, имената на първия и втория жалбоподател, както и това на майката на първия жалбоподател и от друга страна, адреса на последния,

— „да допусне право на отговор“ в полза на първия и втория жалбоподател,

— да „защити“ петия жалбоподател,

— да разпореди на Съвета да „преразгледа текста на решението си и да [се] съобрази с презумпцията за невиновност“,

— „да спре изпълнението на приетото от Съвета решение“,

— да осъди Съвета да плати на първия жалбоподател сумата от 150 000 EUR като обезщетение за претърпяната от него вреда,

— „да възложи в тежест на Съюза съдебните разноски в размер на 25 000 EUR“,

— „да осъди държавата да заплати невъзстановимите разходи, размерът на които Общият съд да определи по справедливост на основание член L 761-1 от [френския Кодекс на административното правосъдие]“.

16 На 31 март 2011 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд отделна молба за допускане на обезпечение. С определение от 14 юли 2011 г. председателят на Общия съд отхвърля тази молба, без да се произнася по съдебните разноски.

17 На 24 юни 2011 г. Република Тунис подава молба за встъпване. С определение от 26 септември 2011 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска нейното встъпване в производството, като посочва същевременно, че според него делото трябва да бъде разгледано при условията на поверителност.

18 На 11 юли 2011 г. Европейската комисия подава молба за встъпване. С определение от 26 септември 2011 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска нейното встъпване в производството.

19 На 28 септември 2011 г. Съветът подава в секретариата на Общия съд своята писмена защита. Той моли Общия съд да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

20 На 17 ноември 2011 г. Комисията посочва, че не възнамерява да представя писмено становище при встъпване. Що се отнася до Република Тунис, тя не представя писмено становище при встъпване в указания ѝ срок съгласно член 116, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд.

21 Жалбоподателите не представят писмена реплика в указания им срок съгласно член 47, параграф 2 от Процедурния правилник.

22 По предложение на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството. Като процесуално-организационно действие той приканва страните да отговорят на един въпрос.

23 Отговорите на Комисията, жалбоподателите и Съвета постъпват в секретариата на Общия съд съответно на 27 септември 2012 г., 28 септември 2012 г. и 2 октомври 2012 г.

24 Освен това с актове, постъпили в секретариата на Общия съд на 30 октомври 2012 г. и на 5 ноември 2012 г., Съветът представя нови доказателства.

25 Устните състезания и отговорите на жалбоподателите и Съвета на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 7 ноември 2012 г.

От правна страна

А – *По допустимостта*

26 Съгласно член 111 от Процедурния правилник, в частност когато един иск или жалба са явно неподсъдни на Общия съд или когато са явно недопустими, Общият съд може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

27 A fortiori, когато някое от исканията е явно неподсъдно на Общия съд или поради каквато и да е причина даден иск или жалба съдържа явно недопустимо искане, Общият съд може, включително служебно, да разгледа този предварителен въпрос и да се произнесе по него с решение (Решение на Общия съд от 29 септември 2009 г. по дело Thomson Sales Europe/Комисия, T-225/07 и T-364/07, непубликувано в Сборника, точка 217 и Решение на Общия съд от 13 юни 2012 г. по дело Insula/Комисия, T-246/09, точка 105).

28 Именно в светлината на тези съображения следва да се провери дали Общият съд е компетентен да се произнесе по исканията на жалбоподателите и дали те са допустими.

1. *По обхвата и допустимостта на исканията за отмяна*

а) По обхвата на исканията за отмяна

29 Както беше напомнено в точка 15 по-горе, в жалбата си жалбоподателите са посочили, че искат отмяна на обжалваното решение изцяло. Освен това те молят Общия съд да „заличи“ от това решение, от една страна, имената на първия и втория жалбоподател, както и това на майката на първия жалбоподател и от друга страна, адреса на първия жалбоподател.

30 В това отношение е от значение да се посочи, че последното искане, очевидно, се съдържа в самото искане за отмяна на обжалваното решение.

31 Освен това следва да се констатира, че на въпрос в съдебното заседание относно обхвата на изложените в точка 29 по-горе искания адвокатът на жалбоподателите посочи, че клиентите му искат отмяна на обжалваното решение единствено в частта му относно първия жалбоподател. Това е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

б) По качеството на жалбоподателите, от което произтича правният им интерес

32 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС всяко физическо или юридическо лице може да обжалва решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично.

33 В конкретния случай първият жалбоподател е посочен поименно в обжалваното решение. Следователно той е изцяло легитимиран да иска отмяна на това решение в частта, която се отнася до него. Освен това този правен интерес е налице и понастоящем, тъй като е удължен срокът на прилагане на ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/72, изменено с обжалваното решение.

34 Що се отнася до другите жалбоподатели, а именно съпругата и непълнолетните деца на първия жалбоподател, няма основание да се разглежда процесуалната им легитимация, а оттук и правният им интерес, тъй като те нямат искания, различни от тези на първия жалбоподател (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 31, Решение на Общия съд от 8 юли 2003 г. по дело Verband der freien Rohrwerke и др./Комисия, T-374/00, Recueil, стр. II-2275, точка 57 и Решение от 9 юли 2007 г. по дело Sun Chemical Group и др./Комисия, T-282/06, Сборник, стр. II-2149, точка 50).

2. *По допустимостта на другите искания*

а) По исканията Общият съд да допусне „право на отговор в полза на [първия и втория жалбоподател]“ и да защити петия жалбоподател

35 Жалбоподателите молят Общия съд да „защити“ петия жалбоподател.

36 Нито една разпоредба на договорите и нито един принцип не предоставят компетентност на Общия съд да се произнесе по подобно искане. Извън това и жалбоподателите не уточняват какво е основанието за искането им.

37 При тези условия посоченото искане трябва да се отхвърли като предявено пред юрисдикция, на която то е явно неподсъдно.

38 Освен това жалбоподателите молят Общия съд „да допусне право на отговор в полза на [първия и втория жалбоподател]“. Поради изложените в точка 36 по-горе съображения обаче това искане трябва да бъде отхвърлено, както поддържа Съветът, тъй като е предявено пред юрисдикция, на която не е подсъдно.

б) По искането за издаване на разпореждане

39 Жалбоподателите молят Общия съд да разпореди на Съвета да „преразгледа текста на решението си и да [се] съобрази с презумпцията за невиновност“.

40 В рамките на предоставената му с член 263 ДФЕС компетентност по жалби за отмяна обаче съдът на Съюза не е овластен да дава разпореждания на институциите (Решение на Общия съд от 12 юли 2007 г. по дело CB/Комисия, T-266/03, непубликувано в Сборника, точка 78 и Решение на Общия съд от 9 септември 2010 г. по дело Now Pharm/Комисия, T-74/08, Сборник, стр. II-4661, точка 19).

41 Поради това Общият съд не е компетентен да разгледа посоченото в точка 39 по-горе искане за издаване на разпореждане, поради което то трябва да бъде отхвърлено като явно недопустимо.

в) По искането за спиране на изпълнението

42 Съгласно член 278 ДФЕС:

„[…] Съдът на Европейския съюз може, ако счита, че обстоятелствата го изискват, да постанови спиране на изпълнението на оспорвания акт“.

43 Съгласно член 104, параграф 2 от Процедурния правилник в молбата за спиране на изпълнението на основание член 278 ДФЕС трябва да са посочени по-специално обстоятелствата, установяващи неотложността. Освен това съгласно параграф 3 от същия член тя трябва да се подаде с отделен акт.

44 В конкретния случай със самата жалба жалбоподателите молят Общия съд „да спре изпълнението на приетото от Съвета решение“.

45 С оглед на формулировката на това искане то трябва да се счита за искане за спиране на изпълнението на основание член 278 ДФЕС. То обаче не е представено с отделен акт. Следователно дори само по тази причина то трябва да се отхвърли като явно недопустимо.

г) По искането за обезщетение

46 За да бъдат изпълнени изискванията на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник, исковата молба или жалбата, включваща искане за обезщетяване на вреди, причинени от институция или орган на Съюза, трябва да съдържа данни, които позволяват да се определи поведението на институцията, което ищецът или жалбоподателят смята за противоправно, причините, поради които счита, че съществува причинно-следствена връзка между това поведение и вредите, които твърди, че е претърпял, както и характерът и размерът на тези вреди (вж. Решение на Общия съд от 2 март 2010 г. по дело Arcelor/Parlement и Съвет, T-16/04, Сборник, стр. II-211, точка 132 и цитираната съдебна практика).

47 В конкретния случай жалбоподателите молят Общия съд да осъди Съвета да заплати на първия жалбоподател обезщетение в размер на 150 000 EUR.

48 Тъй като обаче в жалбата няма точна информация по този въпрос, нито някакви данни в останалите документи по преписката, Общият съд не може да установи със сигурност нито точното естество на твърдяната от жалбоподателите вреда, нито причинно-следствената връзка, която се предполага, че съществува между поведението на Съвета, което жалбоподателите смятат за противоправно, и тази вреда. Освен това от текста на жалбата не може да се направи извод, че поведението на Съвета, което жалбоподателите смятат за противоправно, се състои именно в приемането на обжалваното решение. Всъщност нито едно от правните основания не подкрепя — или поне не изрично — искането за обезщетение, което е посочено единствено в последната точка от жалбата, в която са изброени исканията на жалбоподателите. Следователно искането за обезщетение е неточно и на това основание трябва да бъде отхвърлено като явно недопустимо.

д) По искането за заплащане на невъзстановимите разходи

49 Жалбоподателите молят Общия съд „да осъди държавата да заплати невъзстановимите разходи, размера на които Общият съд да определи по справедливост на основание член L 761-1 от [френския Кодекс на административното правосъдие]“.

50 Както обаче посочва Съветът, съдът на Съюза не е компетентен да се произнесе по искания, насочени срещу държава и направени на основание на разпоредби, които са част от правото на държава членка (вж. по аналогия Определение на Общия съд от 1 февруари 2005 г. по дело Gómez Cobacho/Испания, T-413/04, непубликувано в Recueil, точка 7).

51 Поради това горепосоченото искане трябва да се отхвърли като предявено пред юрисдикция, на която не е подсъдно.

Б – *По останалата част от жалбата*

52 В подкрепа на исканията им за отмяна жалбоподателите изтъкват правни основания, изведени, на първо място, от липса на компетентност на органа, издал обжалваното решение, на второ място, от неизпълнение на задължението за мотивиране, на трето място, от нарушение на основни права, и по-специално на правото на собственост, на четвърто място, от явна грешка в преценката и на пето място, от злоупотреба с власт.

1. *По първото правно основание, изведено от липса на компетентност на органа, издал обжалваното решение*

53 По първото правно основание жалбоподателите поддържат, че обжалваното решение е прието от некомпетентен орган, тъй като на лицето, което го е подписало, не е било редовно делегирано правомощието да подписва актове.

а) Приложими разпоредби

54 Съгласно член 16, параграф 9 ДЕС:

„Председателството на съставите на Съвета, с изключение на този по външни работи, се поема от представителите на държавите членки в Съвета според равноправна ротационна система при условията, определени съгласно член 236 [ДФЕС]“.

55 Съгласно член 18, параграф 3 ДЕС:

„Върховният представител председателства Съвета по външни работи“.

56 Съгласно член 2, параграф 5, втора алинея от Процедурния правилник на Съвета, който е приложен към Решение на Съвета от 1 декември 2009 година за приемане на неговия процедурен правилник (ОВ L 325, стр. 36):

„Съветът по външни работи се председателства от върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, който при необходимост може да бъде заместен от члена на този състав, представляващ държавата членка, която изпълнява шестмесечното председателство на Съвета“.

57 Съгласно тези разпоредби, разгледани във връзка една с друга, органът, компетентен да подписва актовете, приети от състава на Съвета по въпросите на външните работи, принципно е върховният представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност. Последният обаче при необходимост може да бъде заместен от члена на посочения състав, представляващ държавата членка, която изпълнява шестмесечното председателство на Съвета.

б) Прилагане в конкретния случай

58 В конкретния случай е безспорно, че обжалваното решение е прието от Съвета, който заседава в състава по въпросите на външните работи. Безспорно е и че към датата на приемането му, а именно 4 февруари 2011 г., г-н János Martonyi е заседавал в рамките на Съвета по външни работи в качеството на представител на държавата членка, която изпълнява шестмесечното председателство на Съвета. Освен това съгласно изложените в точка 57 по-горе съображения в това си качество г-н János Martonyi е имал право да замества върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и е бил компетентен да подпише обжалваното решение, без да е необходимо да му е било делегирано правомощие за подписване, както твърдят жалбоподателите.

59 Следователно твърдението за наличието на първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

2. *По второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране*

а) По обхвата на твърдението за наличието на това правно основание

60 По второто правно основание жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение е издадено при неизпълнение на задължението за мотивиране, установено в член 3 от френския Закон № 79-587 от 11 юли 1979 г. относно мотивирането на административните актове и подобряването на отношенията между администрацията и обществеността (JORF от 12 юли 1979 г., стр. 1711). Според жалбоподателите това решение всъщност се ограничава до възпроизвеждане на стереотипна формулировка, което противоречало на френската съдебноадминистративна практика.

61 Според постоянната съдебна практика обаче поради самия характер на произтичащото от ДЕС и ДФЕС право, което има независим източник, не може да му се противопоставят в съдебно производство каквито и да са национални разпоредби, без да бъде поставена под съмнение самата правна основа на Съюза. Поради това е безпредметно да се изтъкват национални разпоредби в подкрепа на жалба за отмяна на акт на Съюза (Решение на Съда от 4 февруари 1959 г. по дело Stork/Върховен орган, 1/58, Recueil, стр. 43, точка 4, Решение на Съда от 17 декември 1970 г. по дело Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Recueil, стр. 1125, точка 3 и Решение на Съда от 8 септември 2010 г. по дело Winner Wetten, C-409/06, Сборник, стр. I-8015, точка 61).

62 Следователно за жалбоподателите е безпредметно в подкрепа на настоящата жалба да се позовават на неспазването на френска законова разпоредба, която задължава администрацията да мотивира определени актове.

63 Съгласно постоянната съдебна практика обаче грешката при определянето на приложимата разпоредба не води до недопустимост на съответното оплакване, ако от исковата молба или жалбата достатъчно ясно личат предметът на оплакването и основните съображения по него (Решение на Съда от 7 май 1969 г. по дело X./Ревизионна комисия, 12/68, Recueil, стр. 109, точка 7, Решение на Общия съд от 10 октомври 2001 г. по дело Corus UK/Комисия, T-171/99, Recueil, стр. II-2967, точка 36 и Решение на Общия съд от 13 ноември 2008 г. по дело SPM/Съвет и Комисия, T-128/05, непубликувано в Сборника, точка 65). От това следва, че ищецът или жалбоподателят не е и длъжен да посочи изрично конкретната правна норма, на която почива неговото оплакване, при условие че доводите му са достатъчно ясни, за да може тази правна норма да бъде установена от ответната страна и съда на Съюза без затруднения (Решение по дело SPM/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 65; вж. също в този смисъл и Решение на Общия съд от 10 май 2006 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, Recueil, стр. II-1291, точка 47). Поради това, въпреки грешното позоваване на разпоредба на френското право, посоченото в точка 60 по-горе правно основание следва да се разбира в смисъл, че жалбоподателите са искали да посочат, че с оглед на стереотипния си характер обжалваното решение е издадено в нарушение на задължението за мотивиране на правните актове на Съюза, установено в член 296 ДФЕС и в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 389). Впрочем в съдебното заседание адвокатът на жалбоподателите се съгласи с това тълкуване на жалбата.

б) По основателността на твърдението за наличието на това правно основание

64 Съгласно член 296, втора алинея ДФЕС „[п]равните актове [на институциите на Съюза] са мотивирани […]“.

65 Съгласно член 41, параграф 2, буква в) от Хартата правото на добра администрация включва по-специално „задължението на администрацията да мотивира своите решения“.

66 Според постоянната съдебна практика мотивите, които се изискват въз основа на член 296 ДФЕС и член 41 от Хартата на основните права, трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста, в който той е бил приет. Те трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни контрол за законосъобразност. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай (вж. Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 141 и цитираната съдебна практика).

67 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС и на член 41 от Хартата на основните права следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално, уреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка. Освен това степента на точност на мотивите на едно решение трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които то трябва да бъде прието (вж. Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 66 по-горе, точка 141 и цитираната съдебна практика).

68 Конкретно мотивите на мярка за замразяване на активи по принцип не могат да имат само обща и стереотипна формулировка. Обратно, с уговорките в предходната точка, подобна мярка изисква да са посочени специфичните и конкретни причини, поради които Съветът счита, че съответната правна уредба е приложима спрямо заинтересованото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 66 по-горе, точка 143).

69 В конкретния случай в обжалваното решение са посочени недвусмислено правните съображения, на които то се основава. Всъщност в съображенията на това решение е посочено „Решение 2011/72 […], и по-специално член 2, параграф 1 от него във връзка с член 31, параграф 2 [ДЕС]". В приложението към обжалваното решение пък се препраща към член 1 от Решение 2011/72.

70 Освен това от приложението към обжалваното решение във връзка със самото заглавие на това решение се установява, че спрямо първия жалбоподател са наложени ограничителни мерки „с оглед на положението в Тунис", тъй като спрямо него „се провежда съдебно разследване от властите в Тунис във връзка с присвояване на недвижимо и движимо имущество, откриване на банкови сметки и притежаване на активи в няколко страни, като част от действия за изпиране на пари". Следователно са посочени точно и ясно фактическите съображения, въз основа на които са замразени активите на първия жалбоподател.

71 Всъщност, обратно на твърденията на жалбоподателите, тези съображения нямат стереотипен характер. В действителност те не възпроизвеждат текста на обща разпоредба. Наистина те са еднакви със съображенията, поради които е наложена мярка замразяване на активи спрямо другите посочени в обжалваното решение физически лица. Посочените съображения обаче са свързани с конкретното положение на първия жалбоподател, спрямо когото според Съвета — на същото основание, както спрямо други лица — властите в Тунис водят съдебно разследване за изпиране на пари.

72 От това следва, че в обжалваното решение са изложени правните и фактическите обстоятелства, които съставляват основанието за него според издалия го орган. Казано по друг начин, от текста на това решение по ясен и недвусмислен начин се установяват съображенията на Съвета. Следователно обжалваното решение отговаря напълно на изискванията на член 296 ДФЕС и член 41 от Хартата.

73 При тези условия второто правно основание не е налице.

3. *По третото правно основание, изведено от нарушение на правото на собственост*

74 По третото правно основание жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение е издадено в нарушение на член 17, параграф 1 от Хартата.

а) По наличието на ограничение за упражняването на правото на собственост

75 Член 17, параграф 1 от Хартата на основните права гарантира правото на собственост. Това право обаче не е абсолютно (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 май 1974 г. по дело Nold/Комисия, 4/73, Recueil, стр. 491, точка 14 и Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 355) и следователно може да бъде ограничавано.

76 В конкретния случай Съветът приема обжалваното решение с цел да замрази активите в частност на първия жалбоподател за период от дванадесет месеца, който може да бъде удължаван. За тази цел на основание Решение 2011/72, чието приложение междувременно е изменено с обжалваното решение, Съветът приема Регламент № 101/2011, който предвижда ограничителни мерки срещу първия жалбоподател под формата на замразяване на активите му. В този смисъл приемането на обжалваното решение е необходим и определящ етап от процеса на замразяване на активите на първия жалбоподател, така че само по себе си това решение съставлява мярка, която ограничава упражняването на правото на собственост на първия жалбоподател.

б) По условията, при които може да бъде допуснато ограничение за упражняването на правото на собственост

77 Член 52, параграф 1 от Хартата на основните права предвижда, от една страна, че „[в]сяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от [...] Харта[та на основните права], трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи“, а от друга страна, че „[п]ри спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“.

78 Съгласно този член, за да бъде в съответствие с правото на Съюза, ограничението за упражняването на правото на собственост трябва във всички случаи да отговаря на три условия.

79 Първо, ограничението трябва да бъде „предвидено в закон“ (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сборник, стр. I-6375, точка 91). С други думи, мярката, за която става дума, трябва да има законово основание.

80 Второ, ограничението трябва да следва цел от общ интерес, призната от Съюза като такава. Сред тези цели са целите на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС), посочени в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС, а именно укрепването на демокрацията, правовата държава и правата на човека, както и подпомагането на устойчивото развитие в развиващите се страни с основна цел изкореняване на бедността.

81 Трето, ограничението не трябва да бъде прекомерно. От една страна, то трябва да бъде необходимо и пропорционално на преследваната цел (вж. в този смисъл Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело Bosphorus, C-84/95, Recueil, стр. I-3953, точка 26 и Решение на Съда по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 75 по-горе, точки 355 и 360). От друга страна, не трябва да се засяга „основното съдържание“, т.е. същността на разглежданото право или свобода (вж. в този смисъл Решение по дело Nold/Комисия, точка 75 по-горе, точка 14 и Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 75 по-горе, точка 355).

в) По необходимостта да се провери дали са налице условията, изложени в точки 79—81 по-горе

82 Съгласно постоянната съдебна практика, макар че трябва да се произнася само по исканията на страните, доколкото именно те определят рамките на спора, съдът на Съюза не е обвързан от доводите, изтъкнати от тях в подкрепа на исканията им, тъй като в противен случай би могъл да се окаже принуден да основе решението си на погрешни правни съображения (Определение на Съда от 13 юни 2006 г. по дело Mancini/Комисия, C-172/05 P, непубликувано в Recueil, точка 41 и Решение на Съда от 21 септември 2010 г. по дело Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, Сборник, стр. I-8533, точка 65; Решение на Общия съд от 20 юни 2007 г. по дело Tirrenia di Navigazione и др./Комисия, T-246/99, непубликувано в Сборника, точка 102 и Решение на Общия съд от 8 юли 2010 г. по дело Комисия/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, Сборник, стр. II-3751, точка 65).

83 В конкретния случай, за да се отговори на доводите по третото правно основание, а именно за нарушение на правото на собственост, е необходимо в частност да се провери дали първото от посочените в точки 79—81 по-горе условия е изпълнено, макар че нито една от страните не е поискала Общият съд да направи това. Всъщност, ако Общият съд пристъпи към разглеждане на останалите условия, посочени в тези точки, без да е осъществил тази проверка, съществува опасност да се основе на погрешни правни съображения.

г) По спазването на посоченото в точка 79 по-горе условие

По въпроса дали обжалваното решение трябва да е съобразено с предвиденото в Решение 2011/72

84 Както беше изяснено в точка 79 по-горе, ограничаването с обжалваното решение на упражняването на правото на собственост на първия жалбоподател е законосъобразно само ако има законово основание. За да се провери дали това е така, на първо място следва да се определи какви са връзките между обжалваното решение и Решение 2011/72.

85 В това отношение следва да се посочи, че в членове 1, 2, 3 и 5 от Решение 2011/72 е уреден режимът на замразяването на активи, който е приложим спрямо всички лица, образувания или органи, които отговарят на обективните критерии, определени в член 1, параграф 1 от посоченото решение. Става дума за лицата, „отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис“, и свързаните с тях лица. В този смисъл посочените разпоредби се отнасят до категория лица, образувания и органи, която е дефинирана обективно, общо и абстрактно.

86 Приложението към Решение 2011/72 пък съдържа „списък на лицата и образуванията, посочени в член 1“. В първоначалната си редакция обаче този списък включва само две посочени поименно физически лица, на които следва да бъде наложена мярката замразяване на активи, чийто режим е определен в членове 1, 2, 3 и 5 от посоченото решение (вж. точка 7 по-горе).

87 Както сочи член 1 от обжалваното решение, то от своя страна е прието с единствената цел да се измени списъкът, приложен първоначално към Решение 2011/72, така че в него да се включат още 46 лица, сред които и първият жалбоподател.

88 Следователно обжалваното решение трябва да бъде съобразено по-специално с член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, на който то се основава.

По въпроса дали обжалваното решение е съобразено с предвиденото в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72

89 При това положение трябва да се провери дали обжалваното решение, в частта, в която се отнася до първия жалбоподател, действително е съобразено с предвиденото в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, което налага най-напред да се определят смисълът и обхватът на разглежданата разпоредба, от една страна, и на обжалваното решение, от друга.

90 В това отношение следва да се подчертае, както беше посочено в точка 83 по-горе, че в писмените си изявления жалбоподателите не са поискали изрично извършването на такава проверка. За да гарантира състезателния характер на производството, в рамките на процесуално-организационните действия Общият съд прикани страните да уточнят „дали според тях критериите […], посочени в член 1 от Решение 2011/72 […], са тези, които Съветът действително е приложил в обжалваното решение“ (точка 22 по-горе).

– Смисълът и обхватът на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72

91 Както беше изложено в точка 3 и напомнено в точка 85 по-горе, с член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 се замразяват всички финансови средства, държани от лицата, отговорни за „присвояване на държавни средства на Тунис“, или от свързани с тях лица. С други думи, тази разпоредба, чийто текст е точен и ясен, посочва специфична категория деяния, които могат да получат наказателноправна квалификация съгласно правото на Тунис: не става дума за всяко деяние, съставляващо икономическо престъпление, а само за деяния, които могат да бъдат квалифицирани като „присвояване на държавни средства на Тунис“.

92 Така всъщност текстът на посочената разпоредба е изцяло в съответствие с преследваните от Съвета цели. В действителност съгласно съображенията на Решение 2011/72 целта му е да се подкрепят усилията на народа на Тунис за установяване на „стабилна демокрация“, като същевременно му се даде възможност да се радва на „ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото“. Тези цели, които са сред посочените в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС, обаче следва да се постигат чрез замразяване на активи, чието приложно поле, както в конкретния случай, е ограничено до лицата, „отговорни“ за присвояване на „държавни средства на Тунис“, и до свързаните с тях лица, т.е. до лица, чиито действия може да са спъвали правилното функциониране на държавните институции в Тунис и на свързаните с тях органи.

– Смисълът и обхватът на обжалваното решение в частта му относно първия жалбоподател

93 Като беше посочено в точка 9 по-горе, с обжалваното решение името на първия жалбоподател е включено в списъка на лицата, на които е наложена мярката замразяване на активи, установена с член 1 от Решение 2011/72, като посоченото основание е, че спрямо него „се провежда съдебно разследване от властите в Тунис“ за деяния, съставляващи „част от действия за изпиране на пари“.

94 При посочването на това основание е употребено понятието „изпиране на пари“, което не е използвано в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72. Следователно, за да може посоченото основание да се счита за част от основанията, предвидени в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, е необходимо най-малкото да бъде доказано, че с оглед на приложимото национално право, а именно правото на Тунис, използваното в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 понятие „присвояване на държавни средства“ отговаря на или поне задължително обхваща понятието „изпиране на пари“. В конкретния случай обаче Съветът не е доказал, нито всъщност твърди, че въпреки съществуващото prima facie различие между понятията „изпиране на пари“ и „присвояване на държавни средства“, дадено лице може да бъде смятано от гледна точка на наказателното право на Тунис като „отговорно за присвояване на държавни средства“ или като свързано с такова лице единствено защото спрямо него се провежда „съдебно разследване“ за „изпиране на пари“.

95 По съображения за изчерпателност може да се отбележи, че в рамките на правото на Съюза „изпирането на пари“ се състои по-специално в умишлено преобразуване и прехвърляне на имущество, получено чрез каквато и да е престъпна дейност, с цел да бъде укрит или прикрит незаконният произход на имуществото или в оказване на съдействие на всяко лице, което е замесено в извършването на подобна дейност, да избегне законните последици от деянията си. Това произтича по-специално от дефиницията в член 1, параграф 2 от Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2005 година за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризъм (ОВ L 309, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 214), чийто текст възпроизвежда по същество текста на член 9 от Конвенцията на Съвета на Европа относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление и относно финансирането на тероризма, открита за подписване на 16 май 2005 г., подписана от Европейската общност на 2 април 2009 г., но все още неодобрена от Съюза. Налага се обаче изводът, че дефинирано по този начин, „изпирането на пари“ не включва само деяния, които позволяват да се прикрие незаконният произход на активи, получени чрез присвояване на държавни средства.

96 От това следва, че с обжалваното решение първият жалбоподател е включен сред лицата, чиито активи е трябвало да бъдат замразени по силата на Решение 2011/72, въз основа на критерий, различен от предвидения в член 1, параграф 1 от последното. Поради това обжалваното решение е издадено в нарушение на разпоредбата, чието изпълнение то е било предназначено да осигури, поради което произтичащото от него ограничение за упражняването на правото на собственост на първия жалбоподател не може да се счита за предвидено в закон по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата на основните права.

– Доводи на защитата

97 За да обори изложения в предходната точка извод, Съветът, подпомаган от Комисията, изтъква по същество, че обжалваното решение не бива да се тълкува буквално, а напротив — трябва да се разбира с оглед на фактическия контекст, в който е прието.

98 В подкрепа на тази теза Съветът изтъква три довода.

99 Първият довод, който Съветът посочи в съдебното заседание, е, че доказателствата, въз основа на които е решил да включи първия жалбоподател сред лицата, чиито активи е трябвало да бъдат замразени съгласно Решение 2011/72, сочат, че властите в Тунис смятат този жалбоподател за „отговор[ен] за присвояване на държавни средства на Тунис“ или евентуално за свързан с отговорно за подобни деяния лице.

100 Във всички случаи този довод трябва да се отхвърли.

101 Всъщност от преписката се установява, че името на първия жалбоподател е включено в обжалваното решение, след като са били взети предвид два документа.

102 Първият документ е записка на генерална дирекция „Обществена сигурност“ на Република Тунис от 20 януари 2011 г. до старшия съдия-следовател към Първоинстанционния съд на Тунис. От самия текст на записката личи, че тя съдържа списък на „родните и сподвижниците“ на бившия държавен глава на Тунис. В този списък се съдържа името на първия жалбоподател.

103 Вторият документ е вербална нота, отправена на 29 януари 2011 г. от министъра на външните работи на Република Тунис до Делегацията на Европейския съюз в Тунис. В тази нота се посочва, че спрямо лицата, изброени в първия документ, е образувано наказателно производство в Тунис за „изпиране на пари вследствие от злоупотреба със служебни правомощия и с професионални и обществени дейности“.

104 Несъмнено посоченият в точка 102 по-горе документ сочи ясно семейните връзки на първия жалбоподател с бившия държавен глава на Тунис. Във всички случаи обаче от него изобщо не се установява, че към датата на приемане на обжалваното решение членове на семейството на последния са били разследвани в Тунис за „присвояване на държавни средства“. Както току-що бе посочено, този документ е списък с подробни данни само за „пълната самоличност“ на „родните и сподвижниците“ на бившия държавен глава на Тунис.

105 В посочената в точка 103 по-горе вербална нота пък не се споменава конкретно положението на първия жалбоподател. Освен това в нея се говори за наказателно производство за две категории деяния: изпиране на пари вследствие от „злоупотреба със служебни правомощия“, от една страна, и изпиране на пари вследствие от злоупотреба с „професионални и обществени дейности“, от друга.

106 Макар обаче в тази вербална нота да се посочва провеждането на наказателно производство за изпиране на пари вследствие от „злоупотреба със служебни правомощия“, не е уточнено дали въпросните правомощия са от публично или от частно естество. Поради това наистина не е изключено посоченото във вербалната нота наказателно производство по отношение на някои лица от списъка в първия документ действително да се отнася до деяния, които могат да бъдат квалифицирани като „изпиране на пари вследствие от злоупотреба със служебни правомощия“ от публично естество — деяния, чиито извършители биха могли да бъдат разглеждани като отговорни за присвояване на държавни средства или като „свързани с тях лица“. Само въз основа на посочените в точки 102 и 103 по-горе документи обаче Общият съд не е в състояние да направи извода, че именно първият жалбоподател е подведен под отговорност за подобни деяния. Тази констатация се налага още повече защото Съветът нито твърди, нито дори намеква, че първият жалбоподател е упражнявал публични правомощия.

107 Освен това, ако се допусне, че първият жалбоподател е привлечен към отговорност за изпиране на пари вследствие от злоупотреба с „професионални и обществени дейности“, в нито един от горепосочените документи не се твърди, че дейностите, за които става дума, са свързани с упражняването на властнически правомощия или са част от работата на тунизийската държавна администрация.

108 Следователно въз основа на описаните в точки 102 и 103 по-горе документи не може да се направи сигурен извод, че към датата на приемане на обжалваното решение спрямо първия жалбоподател се е провеждало съдебно разследване за изпиране на пари вследствие от присвояване на държавни средства.

109 Вторият довод на Съвета е, че действията за изпиране на пари, за които е подведен под отговорност първият жалбоподател и които са посочени в обжалваното решение, непременно са били свързани с присвояване на държавни средства, тъй като заинтересованото лице е племенник на съпругата на бившия държавен глава на Тунис.

110 В подкрепа на този довод на 30 октомври 2012 г. Съветът представя извадка от уебсайта на министър-председателя на Тунис от 26 януари 2011 г., от която се установява, че срещу бившия държавен глава на Тунис, неговата съпруга и „няколко членове на семействата им“ са повдигнати различни обвинения, сред които и обвинение за „незаконно придобиване на движими и недвижими вещи […] в чужбина“.

111 Този документ, в който не е споменат първият жалбоподател, обаче не сочи, че към датата на приемане на обжалваното решение някои членове на семейството на бившия президент на Тунис, различни от първия жалбоподател, биха могли да бъдат смятани за „отговорни за присвояване на държавни средства“, тъй като „незаконно[то] придобиване на движими и недвижими вещи […] в чужбина“ не е непременно свързано с присвояване на държавни средства.

112 Освен това, с оглед на изложеното в точка 94 по-горе, дори към датата на приемане на обжалваното решение съпругата на бившия държавен глава на Тунис или някои членове на семейното му обкръжение, различни от първия жалбоподател, да е можело да бъдат разглеждани като „отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис“, от това Общият съд не може да направи извод, при липса на непротиворечиви доказателства или улики в този смисъл, че „действията за изпиране на пари“, за които е подведен под отговорност първият жалбоподател, са били свързани пряко или непряко с евентуално извършеното от тези лица „присвояване на държавни средства на Тунис“. Да се твърди обратното, би наложило да се приеме, че всяко изпиране на пари, което евентуално е извършено от членове на семейството на бившия държавен глава на Тунис, е свързано непременно с присвояване на държавни средства.

113 Следователно във всички случаи вторият довод на Съвета трябва да се отхвърли.

114 Третият довод на Съвета, изтъкнат в съдебното заседание, е, че видно от удостоверение, издадено от секретаря на старшия съдия-следовател при Първоинстанционния съд на Тунис и представено на Общия съд на 30 октомври 2012 г., първият жалбоподател е бил обвинен по-специално в „съучастие в присвояване на публични средства от страна на държавен служител или от страна на лице, което се ползва с аналогичен статут“. Според Съвета тази информация позволява да се направи извод, че разследването, на което той се е позовал в обжалваното решение, във всички случаи е свързано — било то само непряко — с действия по „присвояване на държавни средства на Тунис“.

115 При все това, от сведенията, предоставени от Съвета в съдебното заседание и потвърдени от адвоката на първия жалбоподател, се установява, че разглежданото удостоверение е с дата не 16 септември 2001 г., както това е отбелязано в превода му на френски език, а 16 септември 2011 г., както е посочено в оригинала на арабски език. Следователно удостоверението е издадено след обжалваното решение. Законосъобразността на всяко решение за замразяването на средства обаче трябва да се преценява в зависимост от информацията, с която Съветът е можел да разполага към момента на приемането му (вж. по аналогия Решение на Съда от

24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точка 168). Следователно текстът на разглежданото удостоверение във всички случаи не бива да влияе върху тълкуването на обжалваното решение.

116 Освен това по съображения за изчерпателност следва да се посочи, че в това удостоверение не се уточнява дали към датата на приемане на обжалваното решение срещу първия жалбоподател вече се е водело наказателно производство за деяния, свързани с „присвояване на държавни средства на Тунис“. В това удостоверение само се изброяват обвиненията срещу първия жалбоподател към 16 септември 2011 г. в рамките на „наказателно дело № 19592/1“.

117 От всичко изложено по-горе следва, че е налице третото правно основание, изведено от нарушение на правото на собственост, поради което обжалваното решение трябва да се отмени в частта, в която се отнася до първия жалбоподател, без да е необходимо Общият съд да се произнася по останалите правни основания за обжалване.

B – *По действието във времето на частичната отмяна на обжалваното решение*

118 Решенията, с които Общият съд отменя решение на институция или орган на Съюза, по принцип влизат в сила незабавно, като в този смисъл отменението акт се заличава с обратна сила от правния ред и се счита, че никога не е съществувал (вж. в този смисъл Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 66 по-горе, точка 35). Същевременно на основание член 264, втора алинея ДФЕС обаче Общият съд може да запази временно правните последици на отменения акт (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 75 по-горе, точки 373—376 и Решение на Общия съд от 16 септември 2011 г. по дело Kadio Morokro/Съвет, T-316/11, непубликувано в Сборника, точка 39).

119 В конкретния случай следва да се напомни, че с посочените в точка 14 по-горе решения само се замества първоначалният текст на цитирания в точка 6 по-горе член 5 от Решение 2011/72, за да се посочи първо датата 31 януари 2013 г., а впоследствие датата 31 януари 2014 г. като момент, в който изтича срокът на действие на установените с това решение мерки. В останалата си част текстът на този член не е изменен.

120 Така с посочените решения не се замества списъкът, приложен към Решение 2011/72, изменено с обжалваното решение. Единствената последица от тях е удължаване на срока на действие на мерките, въведени с това решение. Поради обратното действие на отмяната на обжалваното решение обаче от влизането в сила на настоящото съдебно решение ще се смята, че тези мерки изобщо не са били налагани на първия жалбоподател.

121 Поради това, ако настоящото съдебно решение влезе в сила незабавно, Регламент № 101/2011 в частта, в която се отнася до първия жалбоподател, ще бъде лишен от правно основание и съгласно член 266, първа алинея ДФЕС Съветът ще бъде длъжен да го отмени в частта, в която се отнася до първия жалбоподател. Така последният ще може да прехвърли всичките си активи или част от тях извън Европейския съюз, поради което ще е налице опасност от сериозно и непоправимо накърняване на ефективността на всяка мярка за замразяване на активи, която в бъдеще Съветът може да приеме по отношение на това лице (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 75 по-горе, точка 373).

122 С оглед обаче на естеството на установеното основание за отмяна не е изключено включването на първия жалбоподател в списъка, приложен към Решение 2011/72, да е обосновано по причини, различни от посочените в обжалваното решение.

123 От това следва, че по аналогия с разпоредбите на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, които се отнасят до случаите на отмяна на регламенти, правните последици на обжалваното решение следва да се запазят до изтичането на срока за обжалване на настоящото съдебно решение или, при подаване на жалба в този срок — до отхвърлянето ѝ.

По съдебните разноски

124 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник „[з]агубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане […]“.

125 Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник:

„Държавите членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

Държавите, които са страни по Споразумението за ЕИП, различни от държавите членки, както и Надзорният орган на ЕАСТ, понасят направените от тях съдебни разноски, когато са встъпили в делото.

Общият съд може да вземе решение встъпила страна, различна от посочените в предходната алинея, да понесе направените от нея съдебни разноски“.

126 В конкретния случай, след като жалбоподателите са направили искане за осъждането на Съвета и Съветът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, включително тези в обезпечителното производство. С оглед обаче на обстоятелството, че жалбоподателите са посочили точната сума на съдебните разноски, които Съветът трябва да им плати, следва да се напомни, че при спор между страните и по искане на заинтересованото лице Общият съд се произнася по съдебните разноски на жалбоподателите, които подлежат на възстановяване, с определение на основание член 92, параграф 1 от Процедурния правилник.

127 Наред с това, Комисията в качеството си на встъпила институция понася направените от нея съдебни разноски. Накрая, същото следва да се разпореди и по отношение на Република Тунис.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отменя Решение за изпълнение 2011/79/ОВППС на Съвета от 4 февруари 2011 година за изпълнение на Решение 2011/72/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис, в частта, която се отнася до г-н Mohamed Trabelsi.

2) Правните последици на Решение за изпълнение 2011/79 по отношение на г-н Mohamed Trabelsi се запазват до изтичането на срока за обжалване на настоящото съдебно решение или, в случай на подаване на жалба в този срок — до отхвърлянето ѝ.

3) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

4) Осъжда Съвета на Европейския съюз да понесе наред с направените от него съдебни разноски и съдебните разноски, направени от г-н Mohamed Trabelsi, г-жа Ines Lejri, г-н Moncef Trabelsi, г-ца Selima Trabelsi и г-н Tarek Trabelsi, включително тези в обезпечителното производство.

5) Европейската комисия и Република Тунис понасят направените от тях съдебни разноски.

Czúcz Labucka Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 май 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора

Производство и искания на страните

От правна страна

А – По допустимостта

1. По обхвата и допустимостта на исканията за отмяна

   а) По обхвата на исканията за отмяна

   б) По качеството на жалбоподателите, от което произтича правният им интерес

2. По допустимостта на другите искания

   а) По исканията Общият съд да допусне „право на отговор в полза на [първия и втория жалбоподател]“ и да защити петия жалбоподател

   б) По искането за издаване на разпореждане

   в) По искането за спиране на изпълнението

   г) По искането за обезщетение

   д) По искането за заплащане на невъзстановимите разходи

Б – По останалата част от жалбата

1. По първото правно основание, изведено от липса на компетентност на органа, издал обжалваното решение

   а) Приложими разпоредби

   б) Прилагане в конкретния случай

2. По второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

   а) По обхвата на твърдението за наличието на това правно основание

   б) По основателността на твърдението за наличието на това правно основание

3. По третото правно основание, изведено от нарушение на правото на собственост

   а) По наличието на ограничение за упражняването на правото на собственост

   б) По условията, при които може да бъде допуснато ограничение за упражняването на правото на собственост

   в) По необходимостта да се провери дали са налице условията, изложени в точки 79—81 по-горе

г) По спазването на посоченото в точка 79 по-горе условие

По въпроса дали обжалваното решение трябва да е съобразено с предвиденото в Решение 2011/72

По въпроса дали обжалваното решение е съобразено с предвиденото в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72

– Смисълът и обхватът на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72

– Смисълът и обхватът на обжалваното решение в частта му относно първия жалбоподател

– Доводи на защитата

В – По действието във времето на частичната отмяна на обжалваното решение

По съдебните разноски